

1.12.2019, 1. adventní neděle, Borovnice

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha, Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Pojd'te, zaplesejme Hospodinu, oslavujme hlaholem skálu své spásy, vstupme před jeho tvář s díkůvzdáním, oslavujme ho hlaholem žalmů! Ž 95, 1-2

PÍSEŇ: Zpívejte Pánu nové písně, Ž 98

VSTUPNÍ MODLITBA

Všemohoucí věčný Bože, přicházíme k Tobě jako ke svému Pánu a Spasiteli, jenž nás vyvádí z moci temnoty a hříchu. Děkujeme Ti, že se nás neustále ujímáš a mocí svého jména nám dáváš poznat, kudy k Tobě vede cesta. Děkujeme Ti, že si v tento čas můžeme a máme připomínat a zároveň se těšit na příchod Tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista a že ho smíme a můžeme přivítat jako zdroj naděje a lásky i pro celý tento svět. Prosíme Tě, odpusť nám, když bloudíme, odpouštěj nám, když na Tebe zapomínáme a místo Tebe se necháváme unášet jinými svými vášněmi. Prosíme Tě, buď s námi, když my s Tebou nejsme. A prosíme Tě, ujímej se nás i mocí svého svatého Ducha a otevírej nám mysl i srdce k naslouchání Tvému Slovu, ať s námi i v nás zůstává po všechny dny našeho žití a očekávání Tvého slavného příchodu. Mezi nás a na tuto zem. Amen.

1. ČTENÍ: Iz 12, 2-6

PÍSEŇ: 270 Prociť, prociť

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Milostivý Bože, blízkost Tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista nás vyzývá k tomu, abychom procitli ze svého spánku a šli ho přivítat jako dárce naší spásy, ale i pro celý tento svět. Prosíme Tě v tuto chvíli za všechny zbloudilé a unavené, jimž se smysl jejich životů ztrácí kdesi pod nánosy beznaděje a temnoty noci. Ukazuj jim, prosíme, své světlo. Ať jim zazáří tak, jak na ně i my sami, zejména v tento čas čekáme.

Prosíme Tě za všechny, kdo žijí ve sváru a závisti. Kdo se nesnesou s druhými lidmi. Kdo nemilují bližního jako sebe samého, protože jednoduše nemohou. Prosíme, ukazuj jim cestu k Tobě, k sobě, i ke svým bližním.

Prosíme Tě i za ty tyto dny, kdy očekáváme, co přijde, prosíme Tě, přicházej mocí svého Syna i do našich nejistot a úzkostí. Prosíme Tě, buď a zůstávej s námi i v našich pochybách o Tobě, ale i o sobě samých.

A prosíme Tě za tento čas. Čas očekávání příchodu Tvého Syna.

Prosíme Tě, daruj nám svůj pokoj a trpělivost i pro jednání s našimi bližními.

Pane Ježíši Kriste, Tobě patří naše chvála, my čekáme, kdy zavítáš, Tvůj příchod vyhlídíme. Prosíme Tě za všechny, kdo Tě očekávají spolu s námi. Prosíme Tě za celý svět, ať se před Tebou dovede i na tu chvíli ztišit. Pane, smiluj se nad námi všemi. Amen.

POSLÁNÍ: 1Te 5, 6-11

POŽEHNÁNÍ: Num 6, 24-26

PÍSEŇ 261 Aj, čas vzácný 1-5

TEXT KÁZÁNÍ: Řm 13, 11-12

Milí přátelé v Kristu, sestry a bratři,

přečtený text je částí z 13. kapitoly listu Římanům. Z ní známější je jistě předešlý oddíl o vztahu k veřejné moci, zejména pro její první a poslední verše, „ať se každý podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha“ a „dávejte každému, co jste povinni: daň, komu daň; clo, komu clo; úctu, komu úctu; čest, komu čest.“

My se však budeme zabývat oddílem následujícím, tím, že blízkost Kristova dne vyzývá k proměně. A zcela konkrétně dvěma verši, jež jsou i základem našeho dnešního zvěstování. Předchází jim napomínání apoštola Pavla, abychom nebyli nikomu nic dlužni, než abychom se navzájem milovali, neboť právě ten, kdo druhého miluje, naplňuje i zákon. A všechen zákon mezilidského soužití, jak je známe i z Desatera: nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nepožádáš i ta ostatní shrnuje podobně jako Ježíš v jedno, totiž pozitivně: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Láska totiž svému bližnímu nic zlého neudělá, a tak je sama naplněním zákona.

A víte přece, co znamená tento čas, pokračuje apoštol Pavel, už nastala hodina, a vybízí nás, abychom procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než kdy byla, totiž než byla tenkrát, když

jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla. A teď co to všechno znamená.

Na pozadí všech těchto apoštolových výzev se skrývá správné rozpoznání situace mezi vzkříšením a novým příchodem Kristovým, v níž dnes podle apoštola Pavla žijeme. Jde o situaci, kdy člověk-křesťan uvěří na základě Kristova zmrtvýchvstání. Když věříme v to, že byl Kristus vzkříšen, ale ještě se na tuto zem tak docela nevrátil, ale my jeho příchod stále vyhlížíme. Věříme, že přijde, ale on stále nepřichází, ale my tomu stále věříme, že přijde. To je právě situace, kdy jsme již uvěřili, že ten Ježíš byl opravdu Kristus. Náš Pán a Spasitel, ale současně stále čekáme, kdy k nám přijde znovu, aby nás mohl opravdu všechny zachránit. Spasit od starého, smrtelně raněného, ustupujícího, ale ještě sem na zem nepoloženého světa, věku, světověku a přivést do nového, v Kristu vítězího a dále postupujícího, dosud však celé to pole světa, věku, světověku viditelně neovládajícího. Aby nás přišel probudit do nového života, v němž ani smrti ani ničeho zlého již více nebude. Do nového světa nově se narozeného, a nakonec i zvítězilého Krista. Jenž přichází k nám, na tuto zem, abychom ho tu i my všichni mohli přivítat a oslavit.

Starozákonní prorok Izajáš k tomu ve své 12. kapitole říká, že je to právě Bůh, kdo se ve svém Synu stal spásou pro člověka, který tak mohl doufat a být beze strachu o svou budoucnost, o svůj

život. Hospodin, jen Hospodin stal se mou záštitou a písni, mou skutečnou spásou. Jak jsme četli i v prvním čtení a jak zpívají všichni vykoupení, vydávající o Hospodinu svědectví všem národů a zvěstující jeho skutky spásy pro nás i pro všecken lid.

A snad je to i případ toho našeho, a snad nejen našeho nynějšího času adventního, kdy se připravujeme a už za chvíli budeme napjatě očekávat příchod nově se narodivšího děťátka v jeslích. Jež jako nově se narozený král Židů přijde na tuto zem jako bezmocné pacholátko, aby nás přišlo zachránit a přinést pro tuto zem alespoň kapku naděje.

A teď je otázka, co my s tím. A apoštol k tomu říká, abychom především procitli ze spánku. A tím spánkem míní, že jsme ještě v noci, ale noc už dávno pokročila, východ slunce už je přede dveřmi, a to je potřeba vědět. Podle toho je třeba se řídit. Noc a temnota je jakoby životem bez Boha, v noci a temnotě člověka občas napadají ty nejšílenější myšlenky. Životem bez Boha a bez naděje ke druhému Kristovu příchodu. A z tohoto zlého snu vybízí apoštol, abychom se probudili, procitli z tohoto strašného spánku a pohlédli na čas i na celý svůj dosavadní život právě v jeho světle. Ve světle Kristova nového příchodu do našich životů, dost možná snad nového narození, znovuzrození do světla dne. I do světla nového Kristova

narození. Do světla toho, co se nám právě v tento čas otevírá. Do světla nového života.

A apoštol nás dále vybízí k tomu podívat se a vidět ve světle dne i celou tu naši skutečnost takovou, jaká je. Totiž střízlivě. Beze všeho toho umělého osvětlení kolem nás. Beze všeho zakrývání temných a neblahých zákoutí tohoto světa a jeho skutečnosti. Skutečnosti toho světa, jež nás v tomto věku jakoby stále obklopuje. Apoštol nás napomíná, skoro až nutí k tomu podívat se na to všechno kolem a asi i trochu na nás všechny, ale i na sebe sama docela jinak. Pod zorným úhlem Boží, a především Kristovy skutečnosti a vidět i to vše jako ve skutečnosti. Vidět skutečnost takovou, jaká je a ve světle skutečnosti, kterou nám nabízí i sám Kristus Pán, totiž skutečnosti jeho bytí na této zemi, ba jeho narození, vidět ji jím prosvícenou. A jak si smíme připomínat i v tomto adventním čase očekávání příchodu našeho Pána do naší skutečnosti. Skutečného Krista do skutečného světa.

Už je to tady, už je to tak. Noc pokročila, den se přiblížil. Jsme zas o kus blíž. Odložme proto všechny skutky tmy, nechme ten starý, smrtelně raněný a sám již pomalu ustupující svět odejít, a oblecme se ve zbroj nového, v Kristu vítězícího a postupujícího světa našeho Pána a Spasitele. Světla světa. Tohoto.

Jež nám přináší na tuto zem sám náš Pán Ježíš Kristus, který za naše hříchy zemřel a pro nás je živ a jehož si i v tomto čase můžeme připomínat jako toho, kdo nám do tohoto světa i přes všechna naše umělá svítidla přináší světlo, jímž nejenže můžeme a máme všechno to zlo a život bez Boha odvrhnout a obléci si zbroj Pána Ježíše. Zbroj světla, jež bude teple prozařovat naši noc a spatřovat obličej svých milých, které provází tvá moc.

Skutky tmy jsou totiž něčím, co skutečnost světa a věku tohoto nejen že zatemňuje, ale hlavně, a především brání v tom nechat se tím novým slovem do tohoto života oslovit. Ony skutky zatemňující i celé naše životy totiž mimo jiné brání i v tom přijmout do svého života a možná spíš světa ještě něco víc, než nám dovoluje i naše dosavadní zkušenost stále na Krista čekající. A naopak. Obléci se ve zbroj světla umožňuje už teď se vyzbrojit pro zápas, pro příležitost k probuzení ze spánku smíchu a zapomnění.

Odložit proto skutky tmy znamená začít žít jako za denního světla. Začít žít, probudit se a povstat do svého nového života. Apoštol Pavel přitom mluví o životě řádném: „ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti“. Příklady nočního života, jak se s nimi setkáváme dnes a denně a jež právě noc jaksí umožňuje. O nich možná ani nevíme, ale určitě je tušíme, že se dějí. Příklady, nad nimiž však není nutno se pohoršovat, nýbrž spíš

se pozastavit nad tím, co jiného a lepšího ten řádný život i podle apoštola Pavla nabízí. Obléci se ve zbroj světla, v Pána Ježíše Krista.

A co jiného, resp. koho jiného, zejména v tomto čase, hodině a příležitosti očekávání příchodu našeho Pána si připomenout než toho, který nás probouzí do nového věku, času. Do hodiny, která v sobě zároveň nese příležitost nechat na sebe Kristovo světlo i pro celý tento svět zapůsobit. Osvítit jím všechna ta temná zákoutí, co s sebou tento svět nese. Posvítit si i na svůj, na náš dosavadní spánek z únavy nad stavem svým, i celého tohoto světa a obléci si, vzít na sebe Kristovo jeho lásky nad tímto světem a spolu s ním svítit jak ten Karafiátův Brouček. Dokonalý příklad zápasu o poslušnost nebo spíš neposlušnost tomu, té, těm, kdo nás volají. Volají k tomu být tu pro druhé, přijmout to světlo spravedlnosti a sám jím svítit tomuto světu plnému lidským sklonům k propadání vlastním vášním a nechat i jim zazářit světlo Kristovy přítomnosti.

Milí přátelé, kdy, když ne teď, kdo, když ne my. Noc pokročila, den se přiblížil. Hodina H je tady. Ať je nám tento čas časem, příležitostí k tomu probudit se, procitnout ze svých snů, ze spánku, do světa a života tohoto, projasněného přibližujícím se Ježíšovým příchodem na tuto zem. Mezi nás všechny, co tu na něj již čekáme.

PÍSEŇ 259 Navštiv nás, D 697 Moc předivná